

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО
НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

№ 53717

1992 г.

СОФИЯ

V. D.
ком. на Конституционния
съд по к.д. № 17/92 г.
28. VI. 92 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

На № 47/к.д. № 17/92 г. от 30.06.92 г.

С поставеното определение по к.д. № 17/92 г., Конституционния съд, признавайки допустимостта на иска на 51 народни представители за установяване на противоконституционността на чл. 24, ал. 1 от Закона за лобното стопанство, поставя на дискусия тълкуването на чл. 149, ал. 1, т. 1 и чл. 151, ал. 2, цър. трето, от една страна и § 3, ал. 1 и 2 от Конституцията, от друга, с оглед приближната конкуренция между тях. Конституираните страни по делото имат задължение да представят своите становища, чието съдържание е определено от обстоятелствената част на определението на Конституционния съд и е ориентирано към тълкуване на посочените по-горе конституционни текстове, в съответствие с правомощията на съда по чл. 149, ал. 1, т. 1.

Становището на Министерството на вътрешните работи е следното:

Текстът на § 3 от Конституцията е преходна разпоредба и като такава има предназначение, по силата на чл. 34 от УПЗНА, да уреди начина и реда за решаване на споробете по противоконституционността на забарените от Конституцията действащи закони. Двете алинеи на параграфа създават две отделни хипотези и два самостоятелни механизма за решаване на споробете. Алинея 1 дава права и съответна компетентност на пробоприлагащия орган да се позове на чл. 5, ал. 2 от Конституцията и да отклони действието на разпоредба на закон с констатация за

неговата противоконституционност. АLINEЯ 2 на § 3 дава изключителни права по отмяна на разпоредби на забарените закони на НС и определя едногодишен срок, в който парламента следва да реализира това свое изключително правомощие.

От изложено следва, че § 3 урежда начина за прибеждане на забарените закони в съответствие с Конституцията, като предлага два способа: първият - неприменане на закона на основание чл. 5, ал. 2 от Конституцията и вторият - отмяна на противоконституционните разпоредби от НС.

Като се изхожда от изложеното следва, че правомощията на Конституционния съд по чл. 149, ал. 1, т. 2 и чл. 151, ал. 2, изречение трето са относими само към спорове по противоконституционност на закон, които спорове не са преюдициални за Конституцията, т.е. не са обхванати от двете хипотези на § 3, ал. 1 и 2 от преходните разпоредби. Противното би довело до създаване на два паралелни режима за обявяване противоконституционността на разпоредби на забарени закони, което очевидно е недопустимо, тъй като в тези публични отношения не се прилагат правилата на институционната проверка.

С оглед изложеното и в заключение МВР приема, че по реда на чл. 149, ал. 1, т. 2 Конституционния съд може да се произнесе само по отношение конституционността на разпоредби на закони, които не са забарени от новата Конституция, тъй като за забарените в § 3, ал. 1 и 2 от преходните разпоредби е определен друг ред. Срокът по § 3 ал. 2 не следва да се приема като преклузивен, тъй като подобно становище би довело до недопустимо ограничение на правомощията на НС - забрана на дейност по чл. 84, т. 1 от Конституцията. Едногодишният срок по ал. 2 на § 3 следва да се определи като инструктивен и в този смисъл като

препоръчителен, и като такъв да не дава отражение на разпределянето на компетентностите по забарените от Конституцията закони. Аргумент б подкрепя на определянето на едногодишния срок като инструктивен е и липсата на изрична разпоредба б противен смисъл, което по правилата на систематичното тълкуване боди до горния извод.

Предвид изложеното, б конкретния случай искането на 51 народни представители следва да се насочи към НС, а образуваното к.д.№ 17/92 г. да бъде прекратено.

МИНИСТЪРЪТ

/Ян Соколов/